Конституція України визначила обов'язок держави щодо утвердження, забезпечення і гарантування прав і свобод людини. Складовою цього обов'язку є забезпечення державою соціальної спрямованості економіки, створення умов та гарантування можливостей для громадян заробляти собі на життя працею і **своєчасно** одержувати винагороду за працю (статті 13, 43 Конституції України).

Регулювання оплати праці працівників здійснюється шляхом установлення розміру мінімальної заробітної плати та інших державних норм і гарантій.

Конституційний Суд України в рішенні від 15 жовтня 2013 року № 8-рп/2013 зазначив, що **обсяг заробітної плати найманого працівника становлять винагорода за виконану роботу та гарантовані державою виплати.**

Право працівника на належну заробітну плату кореспондується з обов'язком роботодавця нарахувати йому вказані виплати, гарантовані державою, і виплатити їх.

Відповідно до статей 43, 55 Конституції України право на своєчасне одержання винагороди за працю працівник може захистити в суді.

Реалізація права на судовий захист невід'ємно пов'язана зі строками, в межах яких працівник може звернутися до суду за захистом свого порушеного права. У статті 233 КЗпП передбачено, що у разі порушення законодавства про оплату праці працівник має право звернутися до суду з позовом про стягнення належної йому заробітної плати **без обмеження будь-яким строком.**

Конституційний Суд України в рішенні від 15.10.2013 № 8-рп/2013 **дійшов висновку, що у разі порушення роботодавцем законодавства про оплату праці не обмежується будь-яким строком звернення працівника до суду з позовом про стягнення заробітної плати, що йому належить, тобто усіх виплат, на які працівник має право згідно з умовами трудового договору і відповідно до державних гарантій,**

встановлених законодавством, незалежно від того, чи було здійснене роботодавцем нарахування таких виплат

.